

πρόσφατα ἴχνη τῶν ἀφανισθέντων, ἐξακολουθεῖ ἀκαμάτως τὰς ἐρεῦνας του, ἀλλ' οὐδαμοῦ, οὐδαμοῦ καὶ κατ' οὐδένα τρόπον εἰμπορεῖ νὰ τοὺς εἴρη. Ἡ ἀραία, ἀγνωστος νεάνις ἠφανισθῆ ἀπ' αὐτοῦ διὰ παντός — ἐκεῖνος δὲ ποτὲ δὲν δύναται νὰ λησμονήσῃ τὸ ἱκετευτικὸν τῆς βλέμμα καὶ τυραννεῖται διηνεκῶς ὑπὸ τῆς σκέψεως, ὅτι ἴσως ἀπώλεσε διὰ παντός τὴν εὐδαιμονίαν του . . .

Ὁ Hoffmann ἀμφιβάλλων ἂν ἐπεράτωσεν οὕτω πως τὴν διήγησιν του· ἀλλ' ἡ Τζέμμα οὕτω πως τὴν ἐφαντάσθη καὶ τὴν ἐνετύπωσεν εἰς τὴν μνήμην της.

«Πιστεῶ» ἐψιθύρισε ἡ Τζέμμα «ὅτι τοιαῦται συναντήσεις καὶ τοιοῦτοι χωρισμοὶ συμβαίνουν εἰς τὸν κόσμον συχνότερα ἢ ὅτι νομίζομεν.»

ἔτοιμον. Ὁ οἰκογενειακὸς φίλος, ὁ πρῶν ἀοιδὸς καὶ ὁ ὑπηρετὴς ἦτο συγχρόνως καὶ μάγικος ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ Ῥοσέλλα.

13.

Καὶ μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Σανὶν ἔμεινεν ἀκόμῃ. Τὸν εἶχον ἐπ' ἀνελιγμένως ἐμποδισθῆν ἂν ἀναχωρήσῃ, προφασίζόμενοι ὅτι ἦτο τόσο φροβερὰ ζέση, ὅτε δὲ βραδύτερον ἐμετριάσθη ὁ κάσων καὶ ὁ ἀήρ ἔγεινε δροσερώτερος, τῷ ἔκαμαν τὴν πρότασιν νὰ μεταβῇ μαζῇ των εἰς τὸν κήπον καὶ νὰ πῆ τὸν καφφὲν ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ἀκακιῶν. Ὁ Σανὶν ἐδέχθη εὐχαρίστως τὴν πρότασιν. Ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἀρήτως εὐτυχῇ. Τὸ μονοτόπως ἤρεμον, ἀτάραχον βεῦμα τοῦ βίου μας

ΑΜΟΙΒΑΙΑ ΕΚΤΛΗΞΙΣ.

Εἰκὼν ὑπὸ Szirmai Antal.

Ὁ Σανὶν ἐτήρησε σιγὴν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καὶ εἶτα ἠμίλησε — περὶ τοῦ κυρίου Κλύβερ. Ἦτο ἡ πρώτη φορά, κατ' ἣν ἐπρόφερε τὸ ὄνομά του. Μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης οὐδέποτε τὸν εἶχε συλλογισθῆ.

Τώρα ἦτο ἡ Τζέμμα ἢ σιωπῶσα: ἔγεινε σκυθρωπὴ καὶ σόνουσε μέχρι τοῦ ὄνυχος τοῦ δεξιῶς χειρὸς της καὶ ἀπέστρεψε τὰ βλέμματα. Ἐπειτα ἤρχισε νὰ ἐπαινῇ τὸν μνηστῆρά της καὶ νὰ ὁμιλῇ περὶ τῆς ἐκδρομῆς, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος εἶχε διοργανώσῃ διὰ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, εἶτα δὲ ρίψασα ταχέως ἐν βλέμμα πρὸς τὸν Σανὶν ἐσιώπησε.

Ὁ Σανὶν περιήλθε πως εἰς ἀμηχανίαν, καὶ δὲν ἤξευρε περὶ τίνος νὰ ὁμιλήσῃ κατὰ πρῶτον.

Τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσῆλθεν ὁ Αἰμιλίος θορυβωδῶς εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐξύπνησε τὴν κυρίαν Ἐλεονώραν . . . Ὁ Σανὶν ἐχαίρεισε τὴν ἐμφάνισίν του μετὰ μεγάλης χαρᾶς.

Ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν πολυθρόναν. Ὁ Πανταλεόνε ἐπρόβαλεν εἰς τὴν θύραν καὶ ἀνήγγειλεν ὅτι τὸ γεῦμα εἶνε

ἐγκρόπτε εἰς τὰ βᾶθη του μεγάλας χαρᾶς, ὁ δὲ Σανὶν παρεδίδοτο ἤδη εἰς τὴν ἀπόλαυσιν αὐτῶν ὀλοψύχως, χωρὶς νὰ περιμένῃ φρασμένον τι παρὰ τῆς ἡμέρον, χωρὶς νὰ συλλογίζεταί τὴν αἰτίαν, καὶ χωρὶς νὰ ἐνθυμῆται τὴν χθεσινὴν ἡμέραν. Ὅποια εὐτυχία ἦτο ἤδη δι' αὐτὸν νὰ εὐρίσκεται ἐν συναναστροφῇ μετὰ τοιαύτης νεάνιδος οἷα ἦτο ἡ Τζέμμα! Μετ' ὀλίγον θὰ χωρισθῆ ἀπ' αὐτῆς καὶ ὁ χωρισμὸς των ἴσως θὰ εἶνε αἰώνιος! Ἄλλ' ἐφ' ὅσον μία καὶ ἡ αὐτὴ λέμβος, ὅπως εἰς τὴν ῥομάντσαν του Οὐλάνδου, σὰς φέρει ἀνά τὰ ἤρεμα κύματα τοῦ βίου — χαιρε, ὦ ὀδοιπόρε, καὶ ἔσο εὐτυχῆς! Καὶ τὰ πάντα ἐφαινοῦντο ἀραία καὶ εὐάρεστα εἰς τὸν εὐτυχῇ ὀδοιπόρον. Ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἐπρότεινε εἰς τὸν Σανὶν νὰ παίξωσι μετὰ τοῦ Πανταλεόνε ἓνα «τρισκεῖτε» καὶ τὸν ἐδίδαζε τὸ ἀπλοῦν τοῦτο ἰταλικὸν παιγνίδιον: τοῦ ἐκέρδησε μάλιστα καὶ ὀλίγα κρόττερ, ὁ δὲ Σανὶν ἦτο κατευχαριστημένος.

Κατὰ παράκλησιν τοῦ Αἰμιλίου ὁ Πανταλεόνε ἠνάγκασε τὸ κυνᾶριον Ταρτάλια νὰ δεῖξῃ ὅλην του τὴν τέχνην, τὴν ὁποίαν εἶχε